

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 Stockholm

MA m.fl. ./ riksåklagaren m.fl. angående 1 försök till mord m.m. 2 skadestånd

(Svea hovrätts dom den 10 mars 2022 i mål B 10649-19)

Högsta domstolen har förelagt riksåklagaren att sända eller lämna in svarsskrivelse över MA:s, AS:s, NA:s och AA:s överklaganden. Jag vill anföra följande.

Min inställning

Jag bestrider ändring av hovrättens dom och avstyrker prövningstillstånd.

Riksåklagaren för inte målsägandenas talan om skadestånd. Målsägandena bör därför föreläggas att ge in egen svarsskrivelse.

Bakgrund

Åtalet

MA, AS och en tredje person åtalades tillsammans och i samförstånd för i första hand försök till mord, alternativt försök till synnerligen grov misshandel, alternativt försök till grov misshandel samt grovt vapenbrott i Årsta centrum i Stockholm den 12 april 2019. I andra hand yrkades att de tre tilltalade skulle dömas för medhjälp till nämnda brott.

Enligt åtalet har MA, AS och den tredje personen – efter att MA och AS blivit avvisade från Årsta torg av två ordningsvakter – tillsammans och i samförstånd anskaffat ett skarpladdat vapen och försökt att döda eller allvarligt skada ordningsvakterna genom att avlossa ett skott med det skarpladdade vapnet mot bilen som de åkte i. Kulan gick genom förardörren. I första hand har det påståtts att AS var skytten och i andra hand har det gjorts gällande att det var någon av de övriga två som sköt.

De tilltalade har förnekat brott.

Skadeståndet

Målsägandena begärde skadestånd med vardera 115 000 kr, varav 110 000 kr för kränkning och 5 000 kr för sveda och värk, jämte ränta. De begärde båda att NA och AA, i egenskap av vårdnadshavare för MA när brottet begicks, skulle

förpliktas att solidariskt med varandra och med MA betala 9 300 kr av respektive begärt skadestånd.

Tingsrätten

Beträffande den nu aktuella gärningen fann tingsrätten sammanfattningsvis att den utredning åklagarna presenterat i stora delar var förenlig med åklagarnas hypotes och gärningsbeskrivningen i målet men att utredningen dock inte utslöt att det gått till på något annat sätt. De tilltalade frikändes därför. Eftersom åtalet ogillades avslag tingsrätten även målsägandenas begäran om skadestånd.

Hovrätten

Efter att åklagarna och målsägandena överklagat tingsrättens dom dömde hovrätten MA och AS för försök till mord och förordnade att de solidariskt med den andre skulle betala skadestånd till målsägandena med vardera 105 000 kr, varav 9 300 kr för respektive skadeståndsbelopp även solidariskt med AA och NA. På beloppen skulle ränta utgå.

Den tredje personen som åtalats för gärningen frikändes även i hovrätten för försök till mord. Han dömdes dock i hovrätten för grovt vapenbrott under tiden februari–12 april 2019. Vapenbrottet avsåg innehav av den pistol som användes vid mordförsöket den 12 april 2019. Hovrätten fann det utrett att den tilltalade hade avsatt DNA på den beslagtagna pistolens kolv och att han även via annan utredning kunde kopplas till vapnet.

I skuldfrågan som avsåg försök till mord konstaterade hovrätten inledningsvis följande.

Åklagarens bevisning när det gäller vem eller vilka som är gärningsmän bygger till stor del på s.k. indiciebevisning, som särskilt tagit sikte på frågorna om de tilltalades motiv till att utföra gärningen, deras tillgång till vapnet och deras närvaro vid brottsplatsen.

Ett indirekt bevis kan inte ensamt styrka en gärningsbeskrivning, men genom att flera sådana bevis verkar kumulativt och bildar en struktur eller ett mönster kan de ställa en tilltalads skuld utom rimligt tvivel (se bl.a. Svea hovrätts dom den 10 juli 2019 i mål nr B 4741-19). Enligt Högsta domstolen kan det emellertid endast i undantagsfall vara aktuellt att grunda en fällande dom enbart på den negativa omständigheten att utredningen inte verkar ge utrymme för någon alternativ gärningsman. Det måste även krävas åtminstone stödjande bevisning som klargör de väsentliga delarna av händelseförloppet och positivt knyter just den tilltalade vid brottet. (Se NJA 1991 s. 56.)

Hovrätten gick därefter igenom utredningen i målet och gjorde följande sammanvägda bedömning.

[MA] och [AS], men inte [KW], har alltså befunnit sig på brottsplatsen vid tiden för skjutningen och haft möjlighet att utföra denna gärning. I förening med att [MA] och [AS] också har haft motiv att hämnas mot ordningsvakterna och att omständigheterna ger starkt stöd för att de hämtat vapnet som användes vid skjutningen anser hovrätten att denna beviskadja har sådan styrka att den positivt binder [AS] och [MA] till skjutningen. Även med beaktande att utredningen brister

i vissa avseenden, och alltså lämnar vissa luckor som inte kan fyllas helt och hållet, anser hovrätten att utredningen inte ger utrymme för några alternativa gärningsmän eller något alternativt händelseförlopp.

Hovrätten finner det alltså styrkt att [MA] och [AS] med en gemensam brottsplan och i samförstånd som medgärningsmän agerat på det sätt som påstås i åtalet.

När det gäller [KW] kan han som konstaterats i det föregående inte kopplas till själva gärningen. Han ska ändå dömas som gärningsman eller medhjälpare om det kan anses styrkt att han hjälpt till att anskaffa vapnet och/eller stärkt de övriga i deras uppsåt att skjuta ordningsvakterna. Det faktum att [KW] haft tillgång till vapnet och att han haft kontakt med de övriga såväl före som efter gärningen är besvärande för honom. Mot bakgrund av att det saknas närmare utredning om innehållet i kontakterna kan det dock inte hållas för visst att [KW] varit en del i brottsplanen eller klarläggas hur långt hans eventuella delaktighet sträckt sig. Det kan inte heller uteslutas att hans avsikt, om han varit involverad i planerna, i sådant fall varit en annan än att de skulle döda eller skada ordningsvakterna. På grund av det anförda är åtalet mot [KW] i den delen inte styrkt.

När det gäller bedömningen av vem av MA och AS som höll i vapnet och sköt mot ordningsvakterna fann hovrätten, med hänvisning bl.a. till att AS var den ende som hade tändsatspartiklar på händerna, att utredningen med tillräcklig styrka talade för att AS var den som hade skjutit.

Överklagandena

MA har överklagat hovrättens dom och yrkat att Högsta domstolen ska frikänna honom från försök till mord eller i vart fall lindra straffet. Han har vidare yrkat att Högsta domstolen ska ogilla skadeståndstalan eller i vart fall sätta ned skadeståndsbeloppet.

Som skäl för prövningstillstånd har han gjort gällande att det finns synnerliga skäl att pröva överklagandet eftersom utgången i hovrätten i ansvarsdelen uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag (extraordinär dispens).

Under alla förhållanden är det enligt överklagandet av vikt för rättstillämpningen att målet prövas av Högsta domstolen (prejudikatdispens). De prejudikatfrågor som enligt överklagandet aktualiseras i målet är frågan om vilka krav som bör ställas på indiciebevisning för att det ska vara tillräckligt för en fällande dom i brottmål, samt vilka riktlinjer som ska gälla för bevisvärderingen i dessa mål. I den delen hänvisar MA till de frågeställningar som Högsta domstolen, efter riksåklagarens överklagande, ska pröva i mål B 5952-21. Genom att pröva två liknande mål med endast mindre skillnader beträffande den av åklagaren åberopade bevisningen till stöd för åtalet kan, enligt överklagandet, Högsta domstolen på ett tydligare och mer nyanserat sätt resonera kring gränserna för när indiciebevisningen är tillräcklig för en fällande dom.

MA har i vart fall gjort gällande att prövningstillstånd bör meddelas av rättviseskäl med stöd av 54 kap. 10 § andra stycket rättegångsbalken.

AS har överklagat hovrättens dom och yrkat att Högsta domstolen ska lämna åklagarens och målsägandenas yrkanden utan bifall. Som skäl för

prövningstillstånd har han sammanfattningsvis gjort gällande att det här är ett mål som, om det inte prövas nu, kan bli föremål för framtida resningsansökningar om någon eller flera av de som faktiskt varit inblandade i händelsen berättar vad som har hänt. I målet har tingsrätten och hovrätten gjort diametralt olika bedömningar av utredningen samt kommit fram till diametralt olika uppfattningar i skuldfrågan. Tingsrättens bedömning är enligt överklagandet väsentligen mer nyanserad, välbalanserad samt tar sitt avstamp i de rättssäkerhetsgarantier som de höga beviskraven i Sverige ska tillförsäkra.

AA och NA har överklagat hovrättens dom och yrkat att Högsta domstolen ska ogilla det solidariska skadeståndsansvaret. Som skäl för prövningstillstånd har de gjort gällande att det föreligger synnerliga skäl för Högsta domstolen att pröva överklagandet eftersom utgången i hovrätten i ansvarsdelen uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag (extraordinär dispens). Under alla förhållanden är det av vikt för rättstillämpningen att målet prövas av Högsta domstolen (prejudikatdispens).

Grunden för min inställning i frågan om prövningstillstånd

Frågan om bevisvärdering

Det finns inte något skäl för prejudikatdispens i frågan om bevisvärdering

Enligt 54 kap. 10 § första stycket 1 rättegångsbalken får prövningstillstånd meddelas om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen (prejudikatdispens). För att bevilja prövning enligt denna punkt krävs alltså att ett avgörande av Högsta domstolen blir av generell betydelse för bedömningen av framtida mål som innehåller liknande frågeställningar. Den enskildes intresse av att få till stånd en prövning i Högsta domstolen kan inte föranleda prövningstillstånd på denna grund.

I enlighet med vad som framgår av riksåklagarens överklagande i Högsta domstolens mål B 5952-21 är det riksåklagarens uppfattning att det behövs vägledning i frågorna om vilka krav som kan ställas på indiciebevisning för att denna ska vara tillräcklig för en fällande dom och vilka riktlinjer som ska gälla vid bevisvärderingen i dessa mål.

För att det ska finnas skäl för prejudikatdispens i frågan om bevisvärdering i det nu överklagade målet måste det finnas någon omständighet i målet som innebär att en prövning skulle ge Högsta domstolen möjlighet att göra vägledande uttalanden med en större räckvidd än som är möjligt vid prövning av det redan uppläppta målet.

Omständigheterna i det nu överklagade målet och det redan uppläppta målet är likartade. Det rör sig i båda målen om en skjutning på dagtid som utförts inför personer ur allmänheten. I båda målen visar utredningen att de tilltalade har haft faktisk möjlighet att utföra mordet. I båda målen finns det stödande bevisning

som klargör de väsentliga delarna av händelseförloppet och positivt knyter just de tilltalade vid brottet (se NJA 1991 s. 56). I inget av målen har något vittne kunnat peka ut personerna som varit inblandade i skjutningen. Utredningen till stöd för att det är de tilltalade som är gärningspersoner består därför i båda målen huvudsakligen av tekniska spår. Det rör sig bl.a. om spår på patronhylsor på gärningsplatsen (i det tidigare uppläppta målet) och vapen (i det nu överklagade målet) samt på kläder (i det uppläppta målet) och på en hand (i det nu överklagade målet).

I det nu överklagade målet finns det, till skillnad från i det redan uppläppta, bevisning som klargör ett motiv till gärningen. Motivbilden har i hovrättens överväganden fått betydelse framför allt på det sättet att den begränsat kretsen av möjliga gärningsmän. Avsaknaden av utredning om ett visst konkret motiv till ett brott innebär i sig inte att styrkan i övrig bevisning till stöd för åtalet minskar. Jag konstaterar i det sammanhanget att gärningspersoner vid skjutningar som sker i kriminella miljöer inte sällan saknar ett eget personligt motiv till det enskilda brottet. Skjutningarna genomförs i dessa fall på uppdrag av någon som anser sig ha ett affärsmässigt intresse av att brottsoffret dödas. Att det finns ett klarlagt motiv kopplat till gärningsmannens person är alltså inte typiskt för skjutningar i kriminella miljöer. Det faktum att det finns ett klarlagt personligt motiv till gärningen i det nu överklagade målet men inte i det redan uppläppta målet har, är min bedömning, mot denna bakgrund inte någon betydelse för möjligheten att göra vägledande uttalanden av generell betydelse för framtida rättstillämpning.

De skillnader som finns mellan det tidigare uppläppta målet och det nu överklagade målet är inte sådana att en prövning av det nu överklagade målet skulle ge Högsta domstolen möjlighet att göra vägledande uttalanden med en större räckvidd än som är möjligt vid prövning av det redan uppläppta målet. Det finns inte heller något moment i hovrättens nu aktuella bevisvärdering som gör att en prövning av Högsta domstolen skulle vara av vikt för ledning av rättstillämpningen. I det nu överklagade målet har hovrätten, i enlighet med 35 kap. 1 § rättegångsbalken, avgjort vad som är bevisat i målet efter en samvetsgrann prövning av allt som förekommit.

Att de båda målen är likartade stöder den argumentation jag förde i överklagandet i mål B 5952-21 om att omständigheterna i det målet är representativa. Det mål jag överklagat och som Högsta domstolen ska pröva ger goda förutsättningar för ett avgörande av generell betydelse för bedömningen av framtida mål som innehåller liknande frågeställningar.

Det saknas därför skäl för prejudikatdispens i frågan om bevisvärdering.

Målet är olämpligt för att göra vägledande uttalanden om bevisvärdering

Tre personer har åtalats tillsammans och i samförstånd för den nu aktuella gärningen. Hovrätten har fällt två av de tilltalade till ansvar för försök till mord och friat den tredje för denna gärning. Den tredje personen har dock dömts för innehav av det vapen som användes vid mordförsöket under en tidsperiod som omfattar dagen för mordförsöket. Han har dömts bl.a. eftersom det fanns DNA-spår från honom på vapnets kolv. Efter den nu aktuella domen har den tredje personen dömts för mord till fängelse i 14 år (se Svea hovrätts dom den 21 april 2022 i mål B 1462-22). Domen har vunnit laga kraft (se Högsta domstolens beslut om tillståndsprövning den 1 juni 2022 i mål nr B 3210-22).

Att en av de tilltalade som påstås ha begått gärningen tillsammans och i samförstånd med de övriga har friats för försöket till mord samtidigt som han dömts för befattningsmed vapnet som använts vid mordförsöket under ett tidsintervall som överlappar dagen för mordförsöket innebär – med hänsyn nuvarande läge i processen där denne person inte kan bli föremål för Högsta domstolens prövning – enligt min mycket bestämda uppfattning att målet inte är lämpligt för att pröva frågan om bevisvärdering.

Det finns en klar risk att bevisningen skulle förändras i Högsta domstolen, exempelvis genom att någon lämnar nya uppgifter i tilläggsförhör, och att prejudikatfrågan om bevisvärdering därmed skulle gå förlorad.

Även om någon ny bevisning inte skulle läggas fram i Högsta domstolen innebär omständigheten att den tredje personen, som kan kopplas till vapnet, inte skulle omfattas av Högsta domstolens prövning att målet är tydligt olämpligt för Högsta domstolens prövning av frågorna om bevisvärdering.

Jag avstyrker prövningstillstånd.

Skadeståndsfrågan

När det gäller skadeståndsfrågan så för riksåklagaren inte målsägandenas talan och är därmed inte part. Jag lämnar trots detta följande synpunkter om skälen för prejudikatdispens.

En förälder som har vårdnaden om ett barn ska skadeståndsrättsligt ansvara för vissa typer av skador som barnet orsakar, även om föräldern inte varit vårdslös (principalansvar). Ansvaret gäller person- och sakskada och skada genom kränkning som barnet vållar genom brott. Vårdnadshavarens ansvar är för varje skadehändelse begränsat till högst en femtedel av prisbasbeloppet. Begränsningen innefattar inte kostnader som enligt annan lagstiftning kan följa av en skadehändelse, t.ex. en skadelidandes krav på ränta. Står barnet under vårdnad av två föräldrar, gäller begränsningen för dem gemensamt. Om beloppet inte räcker till full ersättning åt flera som lidit skada till följd av skadehändelsen, ska ersättningen sättas ned med samma kvotdel för var och en av de

skadelidande. Vårdnadshavaren ansvarar solidariskt med barnet för skadeståndet. (Se 3 kap. 5 § och 6 kap. 4 § skadeståndslagen samt prop. 2009/10:142.)

I förarbetena anfördes följande skäl för att beloppsbegränsningen bör gälla för varje skadehändelse (a. prop. s. 34 f.).

En särskild fråga är om begränsningsregeln bör anknyta till enskilda skador (dvs. förhållanden på den skadelidandes sida) eller till den skadevållande händelsen (dvs. förhållanden närmast på den skadevållandes sida). Med hänsyn till huvudsyftet med principalansvaret för vårdnadshavare – att motverka brottsliga gärningar som begås av deras barn och ungdomar – ter det sig naturligt att knyta begränsningen till den skadevållande händelsen, dvs. till det som ska motverkas. En enskild skadevållande händelse kan ge upphov till skador hos många personer (t.ex. vid en anlagd brand eller användning av sprängämnen). En begränsning som relateras till varje enskild skada skulle vara mer oförutsägbar och kunna leda till mycket stora skadeståndsbelopp för vårdnadshavaren redan till följd av en enstaka händelse. De preventiva skäl som här anförs till stöd för lagändringarna motiverar enligt regeringens bedömning inte en sådan ordning.

”Skadehändelse” är ett skadeståndsrättsligt begrepp och ska inte likställas med det straffprocessuella begreppet gärning (se a. prop. s. 35).

Den närmare innebörden och avgränsningen av begreppet skadehändelse förutsattes i förarbetena utvecklas i rättstillämpningen och beskrevs i övrigt enligt följande (se a. prop. s. 47).

Frågan om flera skador har vållats genom en eller flera skadehändelser, och därmed medfört ett eller flera maxbelopp, får bedömas med utgångspunkt främst i om det rör väsentligen samma händelseförlopp. Bedömningen tar sikte på den skadevållande handlingen eller underlåtenheten och inte de effekter som uppstår i form av skador.

Om ett barn gör sig skyldigt till ett brott i form av att t.ex. anlägga en brand och därigenom skadar två bilar, tillhörande olika personer, har skadorna orsakats genom en skadehändelse. Detta gäller oavsett om bilarna börjar brinna samtidigt eller om den ena bilen efter en stund brinner med sådan intensitet att även den andra bilen antänds. Bedömningen bör inte heller påverkas av om branden förutom sakskador även orsakar personskada. Om däremot barnet först anlägger en brand och därigenom orsakar skador och sedan i ett efterföljande skede anlägger en ny brand – som orsakar ytterligare skador – är det normalt fråga om två skadehändelser.

Om ett barn orsakar skada genom att på samma plats och vid samma tid misshandla flera personer, t.ex. genom sparkar och slag, är det normalt fråga om en skadehändelse per misshandel, dvs. de skadelidande bör var för sig kunna erhålla ersättning upp till beloppsbegränsningen. Däremot är inte varje enskilt slag som riktas mot en skadelidande, inom ramen för ett och samma misshandelstillfälle, att bedöma som separata skadehändelser.

Med utgångspunkt i prisbasbeloppet år 2019, som var det år då skadehändelsen i det nu aktuella målet uppstod, motsvarar beloppsbegränsningen för vårdnadshavarnas gemensamma ansvar i det nu aktuella fallet 9 300 kr per skadehändelse.

Hovrätten har dömt ut solidariskt skadestånd för de två vårdnadshavarna med 9 300 kr för respektive skadelidande. Hovrätten tycks, även om domskälen inte klargör detta, ha bedömt att MA:s orsakande av skada, genom att han på samma

plats och vid samma tid försökt att mörda två personer, ska bedömas som en skadehändelse per försök till mord, dvs. de skadelidande har var för sig rätt till ersättning upp till beloppsbegränsningen.

Högsta domstolen har inte tidigare prövat frågan om den närmare innebörden och avgränsningen av begreppet skadehändelse. Några praktiska problem i rättstillämpningen avseende begreppet har emellertid inte kunnat upptäckas. Hovrätternas praxis tycks hittills vara begränsad utan konstaterade oenhetligheter. En prövning av frågan i detta mål skulle, är min bedömning, mot bakgrund av omständigheterna i målet sannolikt inte medföra något av betydelse utanför det här aktuella målet. Det finns sammantaget, enligt min bedömning, inte några skäl för Högsta domstolen att meddela prejudikatdispens i skadestandsfrågan.

Extraordinär dispens

Prövningstillstånd får, utöver vid skäl för prejudikatdispens, även meddelas enligt 54 kap. 10 § första stycket 2 rättegångsbalken om det finns synnerliga skäl för en sådan prövning, såsom att det finns grund för resning eller att domvilla förekommit eller att målets utgång i hovrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag (extraordinär dispens).

I propositionen till den nu aktuella bestämmelsen uttalades att utrymmet för prövningstillstånd vid sidan av prejudikatdispensen bör vara ytterst begränsat. De fall som kan komma i fråga är resningsfallen och därmed jämförbara mycket sällsynta situationer. Vidare angavs att prövningstillstånd bör kunna medges i den utsträckning som de extraordinära rättsmedlen kan tillämpas. Den närmare innebörd som resnings- och domvillogrunderna getts i praxis bör vara vägledande också inom den ordinära fullföljdens ram (se prop. 1971:45 s. 90 f.).

Enligt huvudregeln i 58 kap. 2 § 4 rättegångsbalken får resning beviljas, om någon omständighet eller något bevis som inte tidigare har förebringats återopas och dess förebringande sannolikt skulle ha lett till att den tilltalade frikännts eller till att brottet hänförts under en mildare straffbestämmelse än den som tillämpats (huvudregeln). Även om det inte föreligger någon sådan sannolikhet, får resning enligt samma punkt beviljas om det, med hänsyn till vad sålunda och i övrigt förekommer, finns synnerliga skäl att på nytt pröva frågan om den tilltalade har förövat det brott för vilket han dömts (tilläggsregeln). En utgångspunkt för prövningen är det s.k. nyhetskravet. Det kravet innebär att det i princip ska vara fråga om omständigheter eller bevis som inte prövats i målet. Resning kan inte beviljas bara på grund av en omprövning av i målet gjord bevisvärdering. Oriktig bevisvärdering utgör inte resningsgrund (Lars Welamson och Johan Munck, Rättegång VI, 5 uppl., s. 205 och NJA 1992 s. 625).

Ingen omständighet har gjorts gällande eller annars kommit fram i målet som talar för att det förekommit grovt förbiseende eller grovt misstag i hovrätten eller

att det annars finns synnerliga skäl för en prövning i Högsta domstolen. Jag avstyrker därför prövningstillstånd med hänvisning till extraordinär dispens.

Rättviseskäl

Om prövningstillstånd fordras i två eller flera likartade mål och Högsta domstolen meddelar prövningstillstånd i ett av dem, får prövningstillstånd enligt 54 kap. 10 § andra stycket rättegångsbalken meddelas även i övriga mål. Prövningstillstånd får alltså meddelas i ett likartat mål som Högsta domstolen redan meddelat prövningstillstånd beträffande, trots att det aktuella prejudikatintresset kan antas bli tillgodosett genom prövningen av det första målet. Innebörden av bestämmelsen är att prövningstillstånd får meddelas av rättviseskäl. Bestämmelsen är fakultativ.

I ett fall då flera likartade mål samtidigt fullföljs till Högsta domstolen men prejudikatintresset endast motiverar att ett av målen ges dispens har starka rättvisekrav ansetts tala för att, om prejudikatdispensen leder till en ändring, samtliga avgöranden kan ändras av Högsta domstolen (se prop. 1971:45 s. 92, NJA 2016 s. 262 och Lars Welamson och Johan Munck, *Rättegång VI*, JUNO Version 5, s. 148 f.).

Prejudikatfrågan i det nu överklagade och det tidigare uppläppta målet gäller bevisvärdering. De rättviseskäl som motiverar bestämmelsen om extraordinära skäl för prövningstillstånd gör sig inte tydligt gällande i dessa fall då själva utgången kommer att avgöras genom en prövning av allt som förekommit i det enskilda målet. Min uppfattning är att rättviseskäl inte motiverar prövningstillstånd i det här fallet. Det gäller oavsett vilken utgång Högsta domstolens prejudikatdispens i det redan uppläppta målet leder till.

Bevisuppgift och handläggning

Jag ber om att få återkomma med bevisuppgift och synpunkter på målets fortsatta handläggning för det fall Högsta domstolen skulle meddela prövningstillstånd i målet.

Katarina Johansson Welin

Eva Bloch

Kopia till:
Söderorts åklagarkammare i Stockholm (AM-53473-19)
Kammaråklagarna Lisa dos Santos och Eugen Alm
Utvecklingscentrum